

«L'ESCOLA DE LA IMITACIÓ ÉS LA MÉS SEGURA I LA MÉS HUMANA, JA QUE D'ELLA HAN SORTIT LES MAJORS OBRES»

L'*Elogi de la Poesia* ho confirma: imitació, tradició i influència són els components de l'estratigrafia cultural amb què es consoliden l'escriptura i la poètica de Maragall. Potser el tríptic belluga i, per estabilitzar la cadira, cal posar-li una quarta pota, això és, la traducció, un element que ja hem ressaltat en el passat, tot i que en una direcció oposada, atès que ens vam ocupar de les obres maragallianes que s'havien traslladat a altres idiomes. Sigui com sigui, la intenció del dossier actual és de separar metodològicament un d'aquests conceptes per donar-li una forma coherent. És evident que qualsevol aproximació a les influències tendirà a ampliar-se fins a arribar a l'entropia, però la pretensió del monogràfic no s'adreça a una recerca desesperada de les fonts sinó, més aviat, a la il·luminació d'uns nuclis germinals a partir dels quals les lectures, interpretacions i manlleus que fa el nostre autor assumeixen una forma paradigmàtica. Que és com dir que, ara que s'ha obert aquest camí, esperem que, en els números següents d'*Haidé*, arribin moltes més contribucions per delinear i aclarir altres models fundacionals, com ara el de la literatura francesa i el seu teatre o la cultura i el pensament anglosaxons.

Es tracta, un cop més, de reivindicar un poeta-pensador més enllà de la cortina de fum «espontaneista» que ell mateix es va esforçar per construir al seu voltant. Quan el 8 de juliol de 1881 acaba una carta a Joaquim Freixas amb aquella mena de signatura-*post scriptum* citada a dojo, «Juan Goete (digo) Maragall Gorina», la facècia és molt més refinada del que sempre ens ha semblat. Primer, perquè, vint anys abans que Freud tanqués la categorització del lapsus a la *Psicopatologia de la vida quotidiana* (llibre que, per cert, s'obre amb un epígraf del *Faust*) amb la definició d'una pertorbació de l'atenció per part d'un pensament estrany que vol imposar-se, Maragall ja havia construït l'acudit del «lapsus fals». I segon, perquè una hipercorrecció aportada a les *Obres completes* (sigui l'edició que sigui), permet de constatar que qui havia afirmat, poques línies amunt, que «Goethe es mi poeta», o que «he aprendido con tanto afán la lectura de Goethe», ara espanyolitza no només el propi nom, sinó també el cognom de l'autor alemany tot traient-li la *h*. En fi, que la identificació del futur escriptor amb el geni que ve del nord passava també a través d'un procés ortogràfic voluntari.

La secció dels «Testimonis» compta, inicialment, amb dos regals. Joaquim Delclòs ens ha fet arribar un capítol d'un llibre seu encara inèdit amb la descripció de l'intercanvi epistolar entre Maragall i Emili Guanyabens a propòsit de l'encàrrec de traducció del sonet de Félix Arvers; Joan Margarit ens ha deixat el text de la ponència que va impartir en el *I Congrés Internacional «Joan Maragall»* l'any 2011 i que encara no havia estat publicat. El tercer regal l'hem d'agrair a la Fundació Maria Mercè Marçal, que ens va donar el permís d'inserir, per segon cop consecutiu, un treball de doctorat de la poeta sobre la

traducció maragalliana dels *Himnes homèrics*, que, per les observacions que conté, hauria pogut entrar directament en el grup d'articles científics que passen per avaluació anònima.

Dos estudis ocupen l'espai de la «Vària». Joana Escobedo s'encara al poema «Goigs a la Verge de Núria»: el passa pel sedàs del gènere poeticoreligiós, el compara amb altres composicions anteriors i examina la «difracció» –fem servir de manera herètica una terminologia tècnica que remunta a Gianfranco Contini– que hi ha hagut en les reproduccions i versions que s'han fet de l'obra. Gemma Bartolí treballa sobre la recepció crítica –i més concretament les relacions entre Ramon Domènec Perés, l'introduïdor de l'etiqueta «Modernisme», i l'autor més consagrat d'un moviment que encara maldem per demostrar que va existir com a tal.

L'escriptor al qual Dolça Tormo dedica l'espai de les cases museu és, *repetita juvant*, Goethe, i el viatge pels llocs consagrats a l'autor del *Werther* comença naturalment a Alemanya, però es va fent a poc a poc més europeu. Després de llegir aquesta aportació, ens trobarem amb una novetat: un text d'Aitor Quiney engega una nova secció de bibliofília que incorporarem sota el títol «El llibre ideal».

Finalment, la guanyadora del Premi Haidé 2018, Leia Jiménez i Torres, ens aproxima a l'obra d'Àngel Guimerà des de la perspectiva de la crítica textual. Sense que l'autora ho pogués saber, el seu TFG és una esplèndida introducció temàtica al proper dossier monogràfic de la revista, que, amb el títol «"Tractem-nos de tu". Figures i circumstàncies en l'àmbit del Modernisme», se centrarà en els escriptors i artistes que van crear les seves obres en el període que, per evitar malentesos, anomenarem impúdricament maragallià.

I encara un avís: a partir del número 8, *Haidé* ajustarà les normes de redacció als criteris d'estil de l'MLA. En aquesta fase de trànsit, els nostres col·laboradors es podran basar en les «Normes de presentació d'originals» que trobaran al final de la revista i que resumeixen i adapten les instruccions de la 8a edició de l'*MLA Handbook*.

Francesco Ardolino